

gas, Och min lefnads grund och sten För
Dig finnas utan mehn.

Den wälbetänkte Andan.

Sjung. som:

Rätt hjertelig jag längtar efter en ic.

I.

D men'ska, tänk på andan, Wilt du
ej göra endt. Snart lyftar döder
slan'an, då blifwer du ej skont. U,
på ett ögnblick hänger ett ewigt wäl och we;
En lär tilbaka längr Uppå din lefnad se.

2. O men'ska tänk på andan: Ditt lif
kan med en fart i dag så återwändan, En
gör dig redo snart, at kunna räkning gif-
wa, För alt hwad du bestält, At du ej
då må blifwa Af egen lefnad fäld.

3. O men'ska, tänk på andan: Dö alt
synden af Fräls andan, och försändan
Til den, som honom gaf. War alla stur-
der redo; Håll dig wid Christi blod, Och
dö uti Hans swedo, Så är din and
god.

Exemplaret kostar 6 Runstycken.

GS 2063 Fyra Nya
Och

Härliga Morgen och Afton.

Sånger, ic.

Den Första:

Nu hastwer natten ånda,
Wak ic.

Den Andra:

Lusten börjar swalkas
Swilostunden ic.

Den Tredje:

Stora GUD, som jordens
runda, Åter ic.

Den Fjerde:

O men'ska tänk på andan,
Wil ic.

Melod. är utsatt öfwer hwarje Sång.

Tryckt i Linköping.

Morgon-Sång.

Sjunges som:

Den blomstertid nu kommer ic.

1.

Nu hafwer natten ända: Wak up,
min själ, med frögd; Du bör ett
offer sända Til Gud i himmels högd.
Tag wingar an och hasta, At fluga öf-
wer sten, Och för Guds thron dig kasta,
Hvars Nåd är åter ny.

2. J, suckar, måsten säga, Som röf-
wärl, up til Gud, Du, mun, bör intet
tiga Med hjertans andakts ljud; Fast straff
jag borde lida, Dock Nåd jag wänta får;
En Nåde-dörren wida Af Jesu öpnad
står.

3. O store ljusens Fader! Rättfärdighe-
tens Sol, Ditt sten, förutan grader, Re-
stne siälens pol, och syndens natt fördrif-
we, Samt mörkstens magt och här; Din
Nåd hos mig förblifwe, Och ware altid
när.

4. För.

4. Försmålt Din Himmels koppur, Och
gjut i ymnighet Din Nådes morgon-drop-
par. At göra siälens fet. Som Du i natt
tåktis sluta Mig i Ditt famne-tag, Så låt
mig äfwen njuta Ditt Faders-hågn i dag.

5. Lär mig det goda göra, Det onda
emotstå; Låt Dina hand mig föra, At jag
må wägen gå. Gif råd och dåd, god lucka,
Til alla mina wärk: När koret wil mig
trycka, Du med Din Anda stärke.

6. Ditt eget hus och hydda, Din arma
fårabjörd, O Gud, i dag bestydda, Och
föd med Liffens Ord. Bind siälens ulfwens
kåstar, Förtag alt skryn timeri, och den i
ondskan hästar Låt nu befriad bli.

7. O Gud, i nåd bewara Wår Konungs
hus och borg, Drif sådan allan fara,
Synd, wåda, nöd och sorg. Låt Konun-
gen sig frögda I Dine kraft, och gör Hans
undersäter bögda, at lyda, som dem bör.

8. Nu denna dagsens plåga Jag kastar
uppå Dig, och wil det på Dig wäga, Du
saligt förer mig Min förstyngd nådigt lät-
tar, Samt at, i dag, Ditt ris Och något
godt uträttar, Som ländar Dig til pris.

9. Du äst min Gud, och blifwer; Gif,
at jag blifwer Din, Och Dig all äran gif-
wer I allan gärning min Wälsigna Du
min möda, Min flit och anlets-sweet;
Gif

f nöttigt bröd och föda, Om ej så bredt
och et.

10 Bör dagens tyngd och beta, Och så
den minnelse lät: Och, som jag ej kan we-
ra Min dödsstund, ort och sätt, Så gör
nig, Herre, värdig Att reda mig där
til, Och vara rese-färdig, Enär Du kalla
vil.

Alston-Sånger.

Sjunges som:

Andans helga nåde, Allas tröst &c.

1.

Lufsten börjar swalkas, Swilostunden
nalkas, Foglen söker bo. Blomstrens
burnad lura, och sig sammansluta,
Duren gå til ro. Du min själ, bör Her-
ren lofwa Förr än jag går bort at sofwa.

2. Dagen har förflutit, Och du hafwer
njutit Mycket Nåd af Gud! Sådant bör
berömnas, Och du tacksam finnas, Med ditt
andaktis ljud. På sin Gud, med lofsång,
tänks, Det kan relig. brölo skänka.

3. Sömn i ögon gjutes, Kroppens ar-
bet slutes, Själens tager wid, Hjerta-
mun och händer Jag til Dig nu wänder,
Fader, se här mid. Du wilt ingen ohörd
lämna, Den Dig kan för Fader nämna.

4. Fader, Dig kan för Fader nämna.

4. Fader, Dig kan för Fader nämna,
beståra En förnöslig dag. Andre sig
ga, för den tynad de draga: Sådant stb-
per jag Ditt upseende af det höga Har
mig värdat, som sitt öga.

5. Hålsa, föda, kläder, Eugn för mot-
gångs väder, Staf för olycksfall, Ro och
nöjsamt sinne, Wilja, drift och minne,
Framgång i mitt kall, Och hwad mer
jag önska kunnat, Har Du mig, af Nåd,
förunnat.

6. Dock må hjertat blöda, Och min ögon
flöda, När jag tänker på, Att jag använt
illa, Och har tords förspilla Nådens skat-
ter så, Att jag mycket godt förgåtit, Och
mitt bröd i synden åtit.

7. Ack! til döms ej hasta: Gud, mig ej
förkasta, Abba Fader, tän På Din Sons
försoning, Och mitt straffs förskoning Mig
af nåde skänk. Ty Du rätt ju ej fördö-
mer Den i Jesu sår sig gömer.

8. Derwid jag mig trygger, Och min
wälfärd bygger I de särens kraft. Satan
mig ej skadar, När min tro sig badar I
den ädla saft. När jag mig där fast kan
fuga, Trots! hwad owän då wil truga.

9. Milde Jesu Christe, Du sielf lifwet
miste, Då Du frälst mitt: Låt Din sår
och sida För mig öppnas wida, Dit at flyg-
ta

27
g ej släpper Dig ur armar
ta fritt Du Dig förbarmar.

Där på wil jag lita, Ingen skal
mig slita Utur Jesu hand: Han wil mig
bewara För all nattens fara, Och för
mörkstens band; Mitt baner Hans kärlek
blifwer, När jag mig til sängs begifwer.

11. Vårdes mina kära, Gud, i stöte
kära: Låt Ditt famne-tag Dem i natt
ej mista, Blifwer hon min sidste, Ske
min Guds behag; Lifwet ingen winst mig
gifwer, Förr, än först det släcknat blifwer.

12. Dig jag mig nu gifwer, Och Din
egen bli wer Uti lif och död; Wid min lef-
nads anda Skal ett lif sig tända, Fritt för
död och nöd; Nu jag rolig hwilo njuter,
En i famn mig Jesus sluter.

Siunges som:

Alt hwad wi på jorden äga &c.

1.

Störe Gud, som jordens runda Åter
nu i mörkret jänk, Och då Du
månd werlden grunda Uppå den-
na natten tänkt. Låt mig också hwilo nju-
ta, och de rötta ögon sluta, fast jag flera
straff förtjent, Nu Du ljus på Himlen
tändt.

2. Låt ej syndens låga brinna, Sedan

Da

dagens ljus är släckt: Låt mig ro i själen
finna, Låt min skuld nu blifwa tåckt, Och
så långt ifrån mig wara, Såsom solen plä-
gar fara; Dock sig ej å nyo te, Då sig so-
len låter se.

3. Täck mig med Din Rådes wingar; Gör
ett bål-wärk kring min säng, Där ej nå-
gon magt betwingar; mörkstens andar utes-
tång. Död och sjukdom, eld och wåda Wi-
te herran: Låt mig skåda Samma sällskap
hos mig qwar, Som på Jacobs stega
war.

4. När de matta Kroppens leder, Och de
tunga ögnelock, Under hwilan sömwas ne-
der, låt min anda hwila dock; Låt ej dröm-
mar mig försträcka, Låt min siäl sig up-
åt sträcka, Och i tankar wara ren Såsom
stafwa Himlens sten.

5. Låt i hjertats grufwa brinna Eld,
som himmelsk föda har, At man må Guds
atar finna Där tilförne Sodom war. Låt
min mun, hand, öga, öra, Dig de rät-
ta tjenester göra, Och låt werldens afguds-
bild, Såsom Dagens, blif förspild.

6. Och, då morgon-rådnans kinder Låta
na rosor se, Låt min siäl, förutan hin-
ter, Dig en helig dyrkan te. Låt af solen
det dagas, Kropps och själen mörker ja-
gas